

Het verhaal van Martijn

Op deze herfstige dag bezoek ik de dertigjarige Martijn in zijn flatje in de buurt van het park. We hebben een gesprek over het omgaan met geld. En over hoe je dat doet, met geld, als je een beperking hebt of moeilijk kunt leren. We kennen elkaar niet, maar Martijn vindt het helemaal niet zo spannend. We beginnen gewoon en als Martijn wil stoppen, dan zegt hij dat. Ondertussen liggen zijn hondjes naast ons op de bank de wacht te houden. Martijn woont nu drie jaar in dit flatje. Hij is er blij mee. Zijn begeleidster heeft geholpen om dit flatje te krijgen in een periode dat Martijn geen eigen huis meer had. Eerst huurde hij het van de Driestroom. Nadat Martijn een jaar lang netjes de huur had betaald ging het contract over naar Martijn. Goed huurderschap heet dat. Hij heeft het zelf voor elkaar gekregen.

Lang leve Google

Nu moet hij alles zelf betalen: de huur, gas en water en verzekeringen. Alles. Hij krijgt kwijtscheldingen omdat hij met een Wajong-uitkering een minimum-inkomen heeft. Het is een hele rompslomp. Er komt zoveel papierwerk bij kijken. Dat kost Martijn veel energie. Soms doet hij de dingen met zijn begeleider samen, die weet dan weer dingen die Martijn niet weet. Ze bekijken het samen nog een keer en dan kan het weg.

“Je moet alles goed in de gaten houden en soms weet ik niet hoe het moet” zeg Martijn, *“maar ‘lang leve Google’.”*

Als hij geen begeleider had, zou het lastig zijn. Als Martijn bijvoorbeeld de gemeente belt, dan zijn ze niet zo behulpzaam, hij wordt dan verwezen naar het internet en *“dan moet je het lezen enzo”*. Martijn moet daar veel tijd voor nemen; het kost veel concentratie, helemaal als je geen hulp hebt. Dan heb je wel een probleempje volgens Martijn.

“Je zou eigenlijk een inloopspreekuur moeten hebben waar mensen met een beperking terecht kunnen voor vragen. Dat zou ik dan denken, net zoals van Stip enzo.”

Hij wist niet waar hij recht op had

Vroeger werkte hij wel 60 uur per week. Martijn wilde helemaal geen Wajong-uitkering. Dat hebben ze besloten voor hem, omdat het psychisch niet meer ging. Dat zag hij later zelf ook in. Die verandering bracht hem in de problemen, opeens had hij nog maar 565 euro per maand terwijl zijn huis toen 500 euro huur kostte. Dat hield hij twee maanden vol en toen ging het niet meer. Toen kon hij het niet meer betalen en moest hij bij een vriend gaan wonen. Martijn wist helemaal niet waar hij recht op had.

“Ik denk dat de gemeente niet van de daken gaat schreeuwen van ‘mensen met een laag inkomen hebben hier-en-hier- recht op’.”

Hij kreeg in die tijd heel veel betalingsherinneringen. Hij weet heel goed hoe dat is en hij is nog steeds bang dat het weer gebeurt.

Ik zou niet gauw naar een instantie gaan

Martijn zou voor hulp nu niet gauw naar een instantie gaan. Dat is een drempel omdat hij weet dat dat heel veel gedoe met zich meebrengt. Hij moest bijvoorbeeld bijzondere bijstand aanvragen voor een gebitsreparatie.

“Daar heb ik toen een controle voor gehad en pas geleden had ik wéér een controle. Dat vind ik zo’n bullshit. Dan moet je weer al die papieren invullen. Dat kost heel veel energie, voor mij nog net even wat meer dan voor anderen. Ik kan dan de rest van de dag niet meer nadenken.”

“Ik snap ook wel dat ze regels hebben. Maar van dat papierwerk denk ik maar zo: de gemeente kan alles van je nagaan. En dan moet je het toch iedere keer weer invullen. Bankschriften moet je van drie of vier maanden meesturen. Ik bankier online dus ik heb geen afschriften. Dan moet ik weer naar de bieb om te printen en dat kost tijd en geld. Daar lig ik dan wakker van.”

Het is een sport om goedkoop te winkelen

Het is soms nog moeilijk om rond te komen, maar het lukt wel. Martijn pint het geld dat hij maandelijks kan uitgeven en dat bewaart hij veilig. Als het op is, is het op.

Het is een sport van Martijn om goedkoop te winkelen. Hij gaat soms naar vier winkels om te kijken waar iets het goedkoopste is. Bij alles denkt hij:

“zal ik het wel doen of zal ik het niet doen? Ik sta soms weleens twee uur in die winkel”.

Nu doet hij vrijwilligerswerk om weer te wennen aan een baan, want dat is uiteindelijk wat Martijn graag wil. En wat hij zou doen met een miljoen? Hij zou een groot feest geven en iets voor anderen doen. Iets met dieren of iets voor mensen die heel weinig hebben. *“Ik zou het niet over de balk gooien!”*